

WWW.DDMSUCHDOL.CZ

FB: DDM SUCHDOL

IG: DDM.SUCHDOL

V TOMTO ČÍSLE NAJDETE:

Turistická kronika I: Řež

Turistická kronika II: Kralupy

Turistická kronika III: Okoř

Turistická kronika IV: Prokopské údolí

Turistická kronika V: Šárecké údolí

zájmové

2021/22

KROUŽKY

pro děti, mládež a dospělé

od 15. 6. 2021

spuštěno přihlašování na kroužky 2021/22

**přírodovědné-
technické-
sportovní-
hudební-
taneční-
PC-**

Více informací a on-line přihláška
na našem webu!

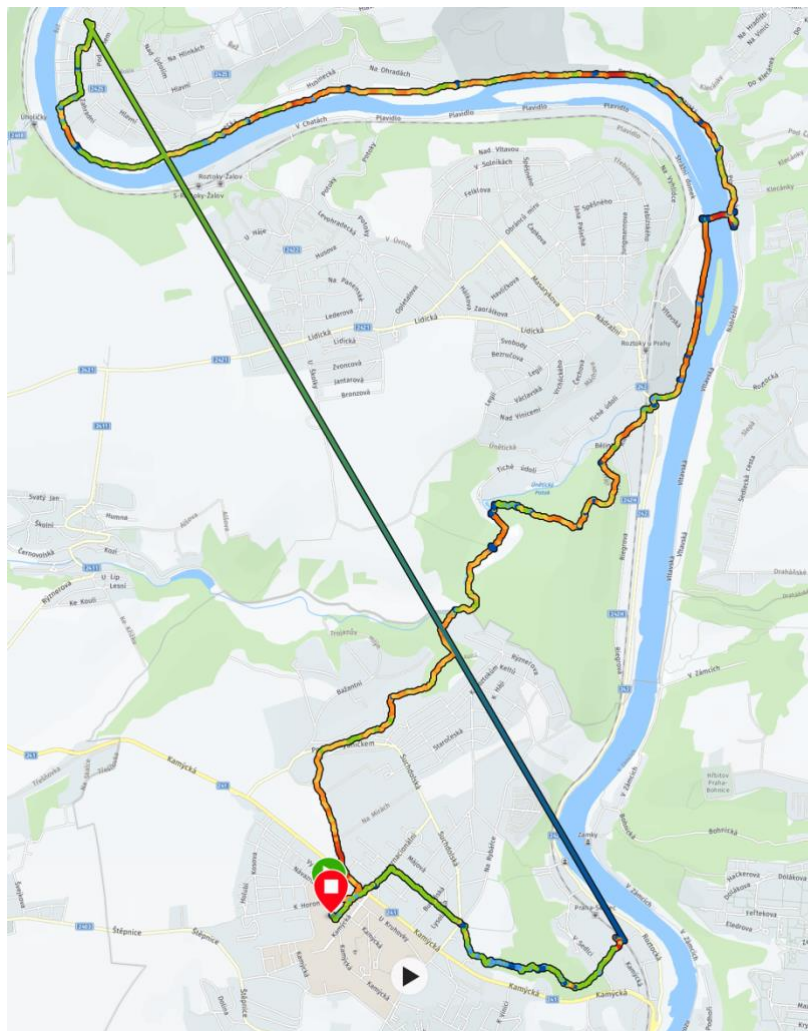
www.ddmsuchdol.cz

Rohová 540/4, Praha 6 - Suchdol

info@ddmsuchdol.cz

Je ráno, státní svátek a každý rozumný člověk, který má prázdniny, by zůstal v posteli a užíval si zasloužené volno. Nikoliv však skupinka čekající netrpělivě na zahradě před DDM. Kdo je ta banda bláznů, ptáte se? No, tak se na to pojďme podívat: Jakub a Honza z Přílep, zkušený turisté. Jejich kamarád Vojta si vesele povídá s Tomíkem, už vidíme jednu nově vznikající partičku v naší skupině. Filip s charakteristickým úsměvem na tváři a křtící, kterou mu kdekdo tiše závidí. Dvojčata Kubík a Terka v dobré náladě a energií v očích. Nejde snad přehlédnout ležérně opřeného Petra a jeho mladšího brášku Ondru s kámošem Kubou. Už na první pohled, že Péta je odpovědnější brácha a Ondra s Kubou zase ti, kteří vymýšlí vtípky. Trochu nespělá Angie působí jako hodné a klidně děvče, ale po chvíli si všimnete odhodlanosti v jejím usměvavém obličejí. Potichu si špitá s kamarádem Ayshou, který je nesmírně hrdý na svůj Kazašský původ. Kousek dál od ostatních stojí Míša, sedmačka, kterou ale dobře známe z deskohraní, holka do nepohody. Tohle bude dobrá parta na turisták 😊

Mára nás nejdřív poučí o bezpečnosti, upíšeme se na jakési lejstro, seznamovací kolečko a konečně proč jsme všichni tady. Lehce po deváté vyrážíme na první výlet. Den první – cíl Řež, pokud nedojdeme dále.

Procházíme kolem statku, pozdravíme koně a dolů do údolí v příjemném stínu Roztockého Háje směrem k Vltavě. Cestou narazíme na fáborky jiného tábora, a protože vedou jen malou zacházkou vydáváme se po nich. Narazili jsme na razítka schované v rozřezaných tenisácích. A už je tu nápad týdne! Razítka za každý výletový den! Naštěstí jich má naše výtvarné oddělení dost. Vyběhneme tedy

kopec téměř ke školce u lesa a pak zase dolů k potoku a Vltavě. Kolem jedenácté dorážíme konečně k přivozu a jak tak na něj čekáme, rozprší se. Honem pláštěnky na sebe, s lítostí v oku sbalíme svačinu a utíkáme se schovat. Sotva jsme zalezli pod stříšku, už dešť ustává. S trochou brblání (konečně se nějaké ozvalo, už jsem si myslela, že máme skupinu nemocnou), se pláštěnky ocitají

v batozích a konečně přijíždí přívoz. Cesta na lodi v sobě ukrývá romantické kouzlo, které je silné pro zamilovaný pár i patnáct jedinců s tuláckou krví. Na druhé straně je zázrak moderní civilizace. Obchod! A najednou se naše skupinka dostává záchvat nákupní horečky, vybíhá ke krámu a začne studovat, za co poctivě vydělané peníze utratit. Ceny působí jako ledová sprcha, tedy někteří vystřízliví, jiní si koupí pití a jde se dál. Jen

Jakuba nechává celá situace klidným, kouká na mapu, snaží se spočítat kilometry a zjistit, kam a jak daleko vlastně jdeme. Svačinou posílnění vyrážíme na malebnou procházku kolem řeky, kterou nám trochu kazí zástup cyklistů, kteří jezdí po cestě pro pěší místo cyklostezky. Po chvíli padají návrhy je zdravít hezky v řadě „dobrý den, dobrý den, dobrý den... a neshledanou.“ Ale znáte cyklisty. I ten

nejpříjemnější člověk se na kole změní v bytost počítající kilometry, měřící rychlost, výkon... nic pro nás. Asi po devíti kilometrech se začíná ozývat má nejoblíbenější hláška tábora „Kolik kilometrů ještě?“ Jé, kolikrát ji ještě za těch pět dní uslyšíme? Nechtějte vědět. V Řeži na nás čekala příjemná hospůdka U hřiště.

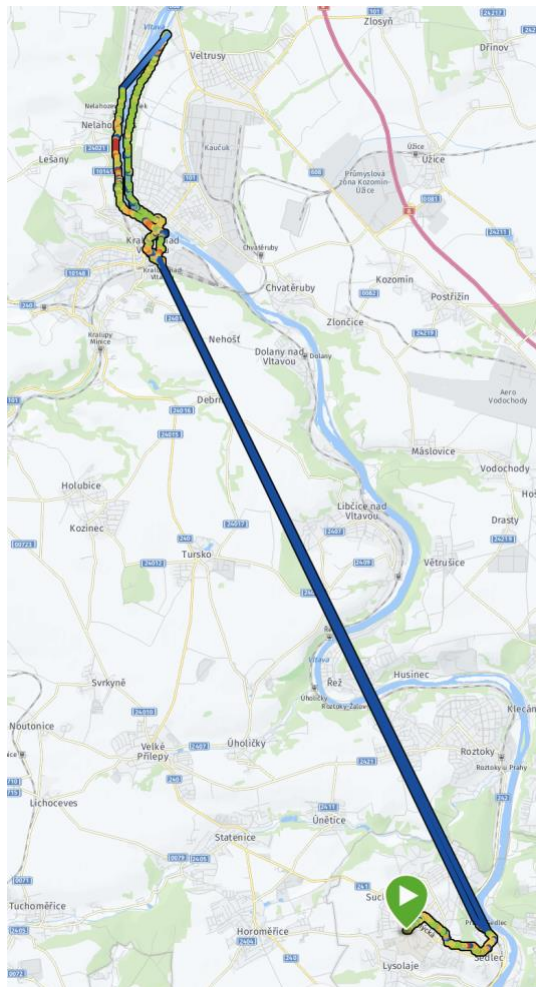
Sympatické na ní byl smažák a hranolky a krásné workoutové hřiště za rohem. Jak výborný oběd byl ukázali snědené talíře. Ale pozdnější oběd nám vyjevil druhé tajemství naší skupiny. Jsme možná dobří chodci, ale i dobří trubači. Tedy slova „povídejte si prosím potichu, nejsme tu sami“, budou nejoblíbenější naprosto ignorovanou hláškou vedoucích. Ale, co by člověk očekával od dětí, co ušly deset kilometrů? Ticho a klid? Jaká naivita. Nakonec nadešel čas ukončit hry a vyrazit na vlak. Cesta probíhala dobře a pak už jen Sedlecký kopec nahoru. Většina šla suchým korytem a jen Honzíka začaly ošklivě bolet kotníky. Ach ta stará zranění z války.

„budou nejoblíbenější naprosto ignorovanou hláškou vedoucích. Ale, co by člověk očekával od dětí, co ušly deset kilometrů? Ticho a klid? Jaká naivita. Nakonec nadešel čas ukončit hry a vyrazit na vlak. Cesta probíhala dobře a pak už jen Sedlecký kopec nahoru. Většina šla suchým korytem a jen Honzíka začaly ošklivě bolet kotníky. Ach ta stará zranění z války.

A konečně místo, kde to celé začalo. Na některé čekalo pohodlné auto a maminka, na jiné zase kratší nebo delší cesta domů. Už se nemůžu dočkat zítřka.

Někdo se bojí na výletu dešťů, já zase horka. Úmorný žár je ten největší nepřítel. Aspoň pro mě. Po osmé jsem dorazila k Domečku a hned mě vítala Míša a celá naše partička. Tedy poslední kulturní záchod, jak prohlásil Mára a vyrazili jsme. Po chvíli jsem zaslechla tóny harmoniky a trochu překvapeně si všimla Filipa, jak nám hraje do kroku melodii z Pata a Mata. Trochu zahanbeně sklopil hlavu, že to je všechno, co umí. Ostatní, včetně mě, na něj nechápavě čuměli a prosbu, „zahraj Pata a Mata,“ slyšel Filip ještě mnohokrát ten den.

Dnešní výlet byl plánován takto: pěšky do Sedlce na vlak, vlakem do Kralup, z Kralup do Veltrus na obídek k Libušce a krásnému historickému mostu a pak dál do Mlčechvost. Nejdříve to šlo hezky podle plánu. Potoční koryto, tentokrát směrem dolů. Jen Jakub s trochu nesouhlasným výrazem šel s námi vedoucími po cestě. Na vlak jsme dorazili tak tak, do podchodu jsme museli běžet, abychom vlak stihli. Nesnáším běh a nenávidím skupinové nastupování do vlaku. Pro mě jsou to momenty hrůzy, na koho zapomenu. Ale zvládli jsme to. Pohodlně jsme se usadili a vlak se rozjel. Tak nějak automaticky jsme všichni začali vybalovat

svačiny. Říkám tomu vlakový reflex, funguje podobně jako když před Vás někdo postaví zmrzlinový pohár. Asi dvacet minut nato jsme přijeli do Kralup a mohli vyrazit na cestu. Prošli jsme i kolem místního DDM, bohužel bylo na státní svátek zavřené. Po mostě pro pěší jsme konečně dorazili k řece a první část cesty vedla přes postavené molo v řece, oblíbené u místních volavek. Ještě bylo docela

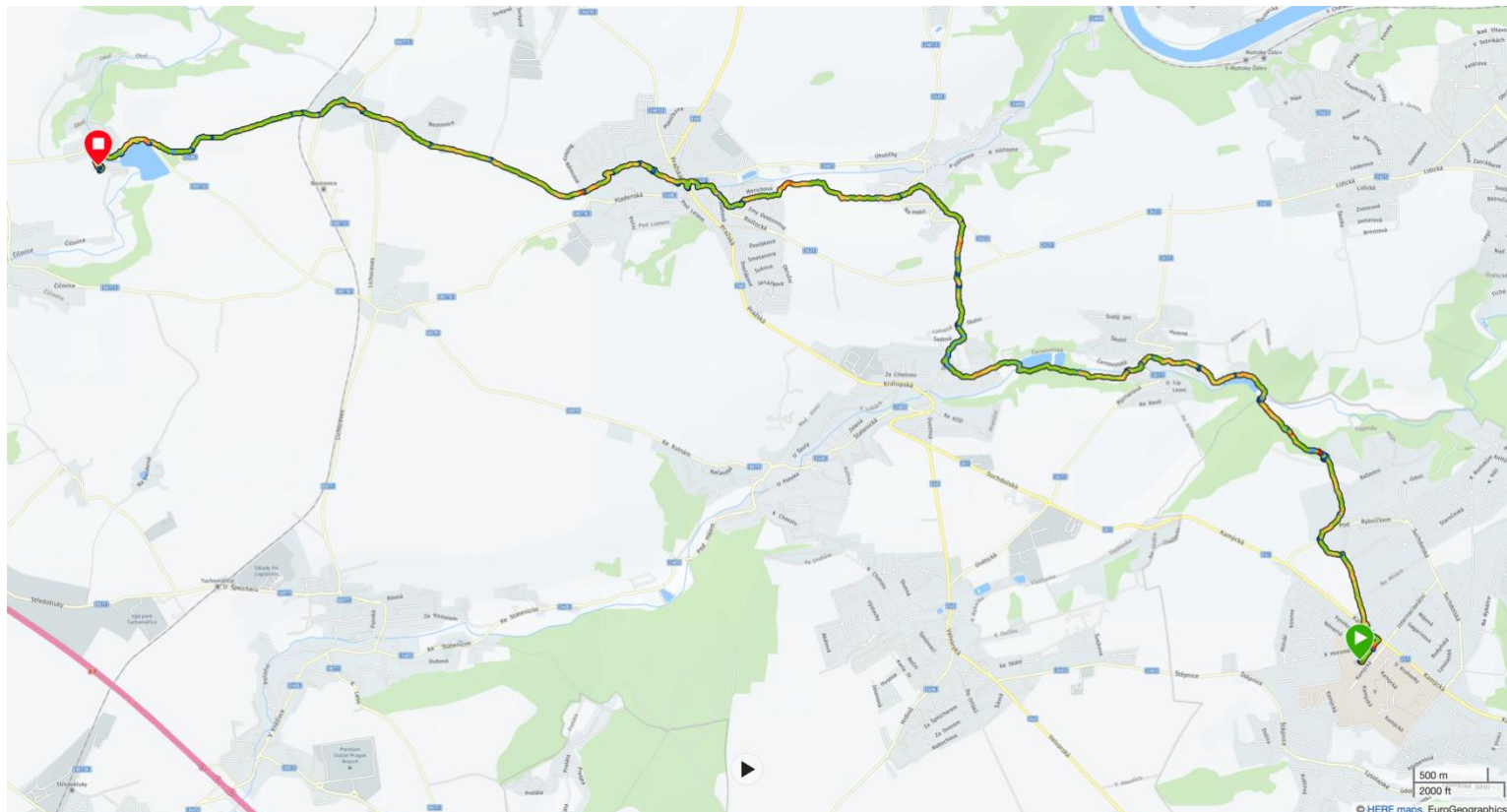
brzo, tedy nám cesta na slunci nevadila. Jen Honzíka začal zlobit zase kotník. Z mola jsme seskočili na pěšinu kolem vody a mimo všudypřítomných jezdců na kolech, jsme potkali rybáře. Cesta vedla topolovou alejí, lesíkem dostatečně široká pro skupinovou konverzaci, hádanky a hry na improstru. Neptejte se mě, co to znamená, i když mi to kluci vysvětlovali, pořád tápu v mlze. Když už jsme konečně spatřili Veltruský most, všichni měli zase hlad. A tak nás kuřecí řízek s bramborem a zeleninou moc potěšil. Ještě víc některé meloun, který dorazil jako zákusek a pak zase ta nutkavost si koupit zmrzlinu. Ale nemůžu dětem nic vyčítat i já si kopila kávu. Decibely naší turistické kapely jsem raději nepočítala a poněkud s úlevou opustila příjemnou zahrádku pod lipami. Honzíka si vyzvedla mamka, protože bolest nohou byla za hranicí snesitelnosti. Při obědu jsme se rozhodli, že vzhledem k horku nebudeme pokračovat v plánované cestě, ale vyrazíme raději po druhém břehu zpátky do Kralup.

První kus cesty byl po slunci na silnici, strašně se mi ulevilo, když jsme konečně zapadli k ohybům Vltavy a příjemnému stínu. A čekalo na nás další překvapení. Vlaková trasa je zde zahnutá pískovcovým masivem, tedy po celé cestě můžete narazit na průduchy tunelu, krásné jeskyně, místa k šílenému šplhání. Jeden takový průchod nám odválo čepice, to byl adrenalin.

Před vstupem do města jsme se ještě zastavili a pozorovali klidnou řeku, pak vlak a hurá domů! Jen zase ten Sedlecký kopec. Ale zvládli jsme to. Dorazili jsme lehce po čtvrté, žíznivý, upocení, ale spokojení. Filip nám zahrál Pata a Mata, přišla razítka a pak už naše milované domovy, studená sprcha, bazén a kdoví co ještě.

Dnešní ráno jsme o půl deváté zjistili, že se nemůžeme vydat a cestu, protože nám chybí Aysha. Zamířili jsme tedy do výtvarky a po obdivném okukování 3D tiskárny, jsme si zahráli elektriku. Po deváté Aysha dorazil, tedy sláva, nazdar výletu. Vydali jsme se směrem Únětice. Prošli jsme oblíbenou cestou ke koním, kolem Suchdolské hospůdky ke kapličce, kde se momentálně staví hřbitov. Cestou k rybníku kluci vyzkoušeli každou aktivitu z místní naučné stezky. Dole u rybníka přišel první motivační bonus v podobě barevného gumového jednorožce a vyrazili jsme směrem k Pivovaru. Mnozí říkali, že to tady poznávají, že tam jezdí s kamarády na kole a dobře se tam vaří. Bylo asi půl jedenácté, tedy jsme toto tvrzení netestovali a šli dál kolem vody, lesíkem do polí směr Černý Vůl. Tam jsme našli plakátek na DDMkovské Hlídáníčko a nejvíc nás potěšilo hřiště, kde jsme mohli posvačit a pohrát si.

A tady začla nová zábava v podobě zpívání Okoře, zpívali jsme ji asi šestkrát v tempu, které se pomalu zpomalovalo, stejně jako naše chůze. Pak přišel Kubík s tím, že bychom mohli veršovat (hádkanky nám došly hned druhý den) a vzniklo toto:

*„Někdo si válí šunky u moře,
někdo se krouží kolem
Okoře,
Vidíme spoustu šneků,
zato málo mechu.
Tráva je hodně vysoká,
a kolem pole obilí široká.
Kamení je plná cesta,
jdeme k cíli jednou ze sta.
V dálce vidíš černý les,
ve více štěká velký pes.“*

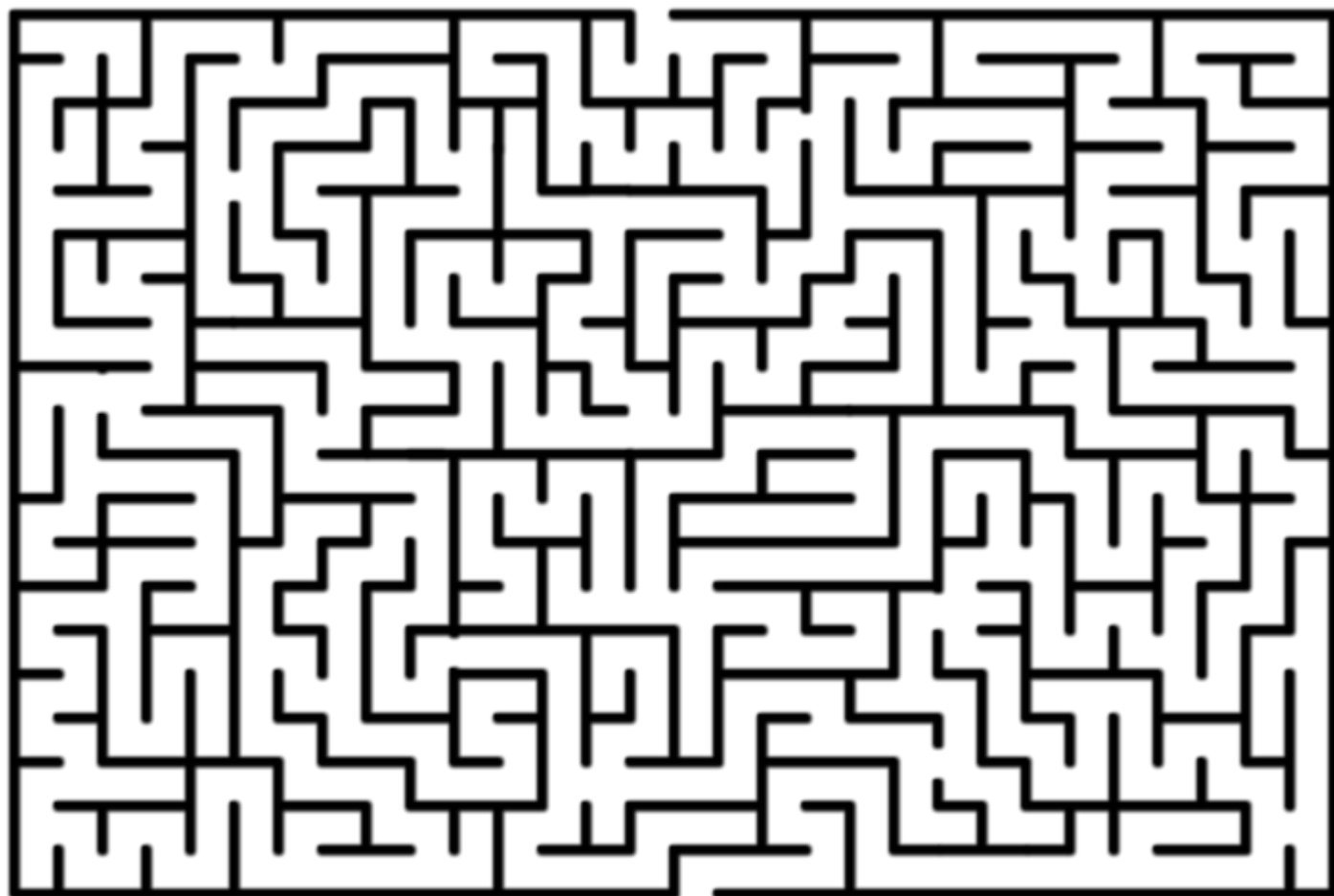
No, cena literatury nás asi za tento veršík nečeká, ale zabavili jsme se. Když už jsme byli před Přílepi, kluci objevili nový zdroj zábavy, který nás bude provázet do konce našich výprav. Začali prosit auta, aby zatroubila. Ze začátku byli hodně úspěšní a každé troubení vítali s obrovským nadšením. Dostalo se jim ale i zvláštnějších reakcí, jako ukázání svalů, salutování a jedna paní vykoukla z okna a řekla jim „tůt tůt.“ Ta se nám líbila, ze všech nejvíc. Začala nás zmáhat trochu únava a na rozcestí proběhlo hlasování o další cestě.

Vyhrála, hodem korunou cesta po silnici. Myslím, že své zastávce měla právě kvůli troubení, ale místní této zábavě nebyli moc naklonění, tedy nadšení vystřídala frustrace a hlad. Myslím, že v této době vidina teplého guláše pobízela nejen Kubíka, ale všechny ostatní. Konečně jsme se dostali pod Okoř do restaurace, kde se jídlo přineslo rychlostí kulového blesku. Moc nám chutnalo a po vydatném odpočinku jsme se vydali prozkoumat zříceninu hradu Okoře. K radosti vedoucích přežil Okoř i děti. Pak rychle autobusem 350, tentokrát s milým řidičem, 107 a konečně maminky a teplý pohodlný domov.

Informovat se na nové kroužky můžete na
Zastávce volného času – Suchdol:

příští

14:00 - 18:00

ZASTÁVKA

VOLNÝ ČAS

Suchdol

9. 9. 2021

Atrium ZŠ M. Alše

Prezentace činnosti DDM Suchdol pro rok 2021/22

Zábavné odpoledne plné her, soutěží,
tvoření, sportu a zvířat...

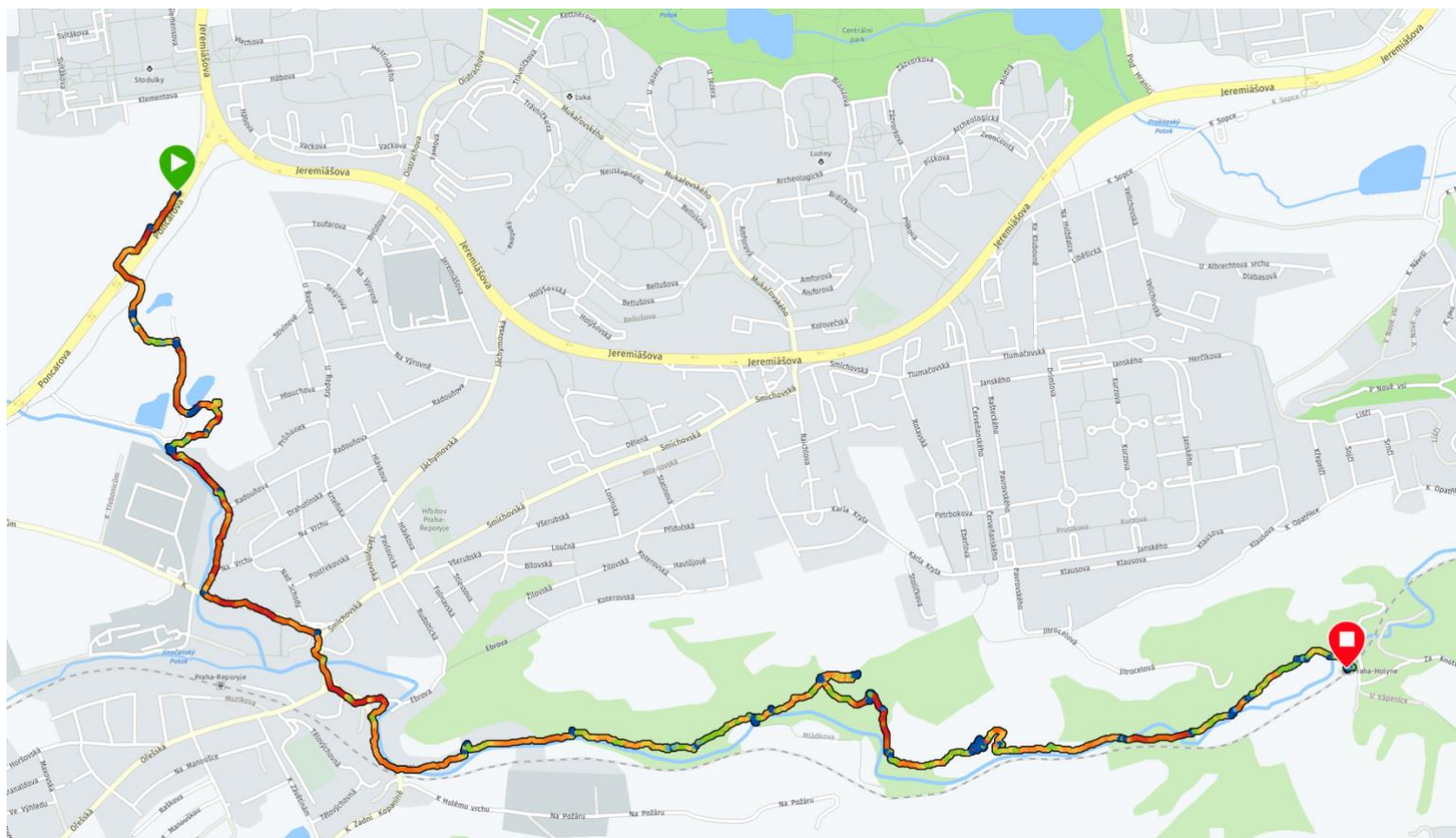

www.ddmsuchdol.cz

Rohová 540/4, Praha 6 - Suchdol

info@ddmsuchdol.cz

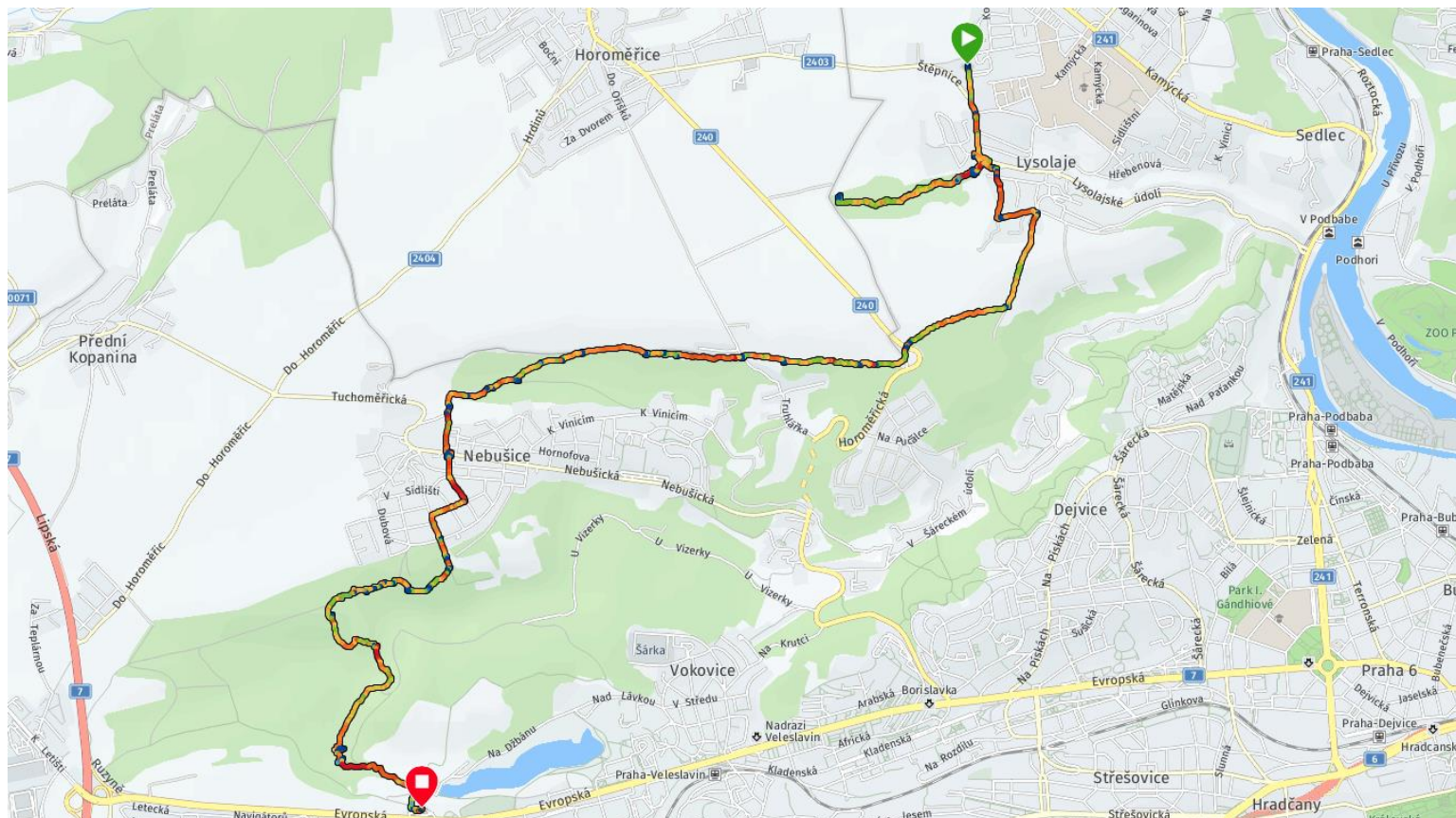
Ráno začíná vesele. Podařilo se mi domluvit odměny na tábor v podobě turistických map (to děti ještě nevědí) a tak se těším na dnešní den. Vzápětí však přichází zdrcující zpráva. Jana volá, že jí nakazil manžel chlapskou rýmičkou. Vypráví mi to velmi chraplavým až neslyšným hlasem a pevně rozhodnut jí odpovídám, že jako muž tomu rozumím a nařizuji domácí léčbu. To přeci musím zvládnout. Čeká nás krásná procházka Prokopským údolím – odpočinková trasa směřující převážně dolů, myslím si.

Po příchodu všech dětí, tentokrát včas, povídám dětem co se stalo a jak Jana nedorazí a jsem na ně sám a měli by být hodní. Všechno jde podle plánu, dáme poslední hygienickou přestávku a kultivovaný záchod a vyrážíme směr Prokopák. Cesta 107 autobusem jde hladce, ale hned na Dejvické opravujeme první nedostatky. Jakubovi se rozbil zip u batohu a Jana se sichrhajckou tu není. Vytahuji nůž a popisuji, co půjdu dělat. Děti mají zábavu a akci a s údivem mě pozorují. Oprava se podaří a můžeme vyrazit dál metrem A a pak B na Stodůlky. Ze Stodůlek pokračujeme po modré turistické značce, kde fotíme první společnou fotku a posíláme jí Janě na zlepšení nálady. Poté pokračujeme husím pochodem prudce dolů k místním mokřadům. Krásné pohledy a bahnitou zábavu nám akorát kazí nespočet komárů, a tak odmítáme i místní lavičku na svačinu a pokračujeme dál. Avšak nutkání sníst balíček, který jsme

dnes dostali místo oběda, je tak velký, že pauzu děláme hned vzápětí. Po doplnění cukrů pokračujeme dál po zelené turistické značce. Než se nadějeme, tak vyrábím Honzíkovi dva klacky, opět ho chudáka trápí kotníky, a pauza, kterou měl včera, asi moc nepomohla. S klacíky místo holí jde všechno lépe a cesta ubíhá jako po másle. Náhle Filip ukazuje malou krásnou cestičku v lese a pokračujeme dál. Cestička měla smysl – měli jsme odbočit, ale to nám došlo asi až po dvě stě metrech. Tato informace se rozlítla tak rychle, že jsem nestihl ani uklidnit nervózní osazenstvo z hladu a Honzík prohlásil, že nikam nejde. Po prozkoumání mapy a uvážení, že cesta na zpět je z kopečka, jsme se rozhodli, že se vrátíme. Ale špatná nálada nás už neopustila. Po velkém mém odmítnutí, že musíme jít a že nestíháme, jsem byl překecán k velké pauze na oběd. Oběd nám navíc zpříjemnili tři slečny projíždějících na koních. Mohli jsme si je i pohladit. Já se ale nechtěl zdržovat, a tak jsem zavelel a šli jsme dál v naději, že zpoždění dohoníme a uděláme další pauzu u prolezaček a tunelu ve skále, kam jsme se těšil. Bohužel přemáhající hudrování a zpomalování našeho tempa jsem nevydržel a začal jsme hledat, jak cestu zkrátit. Dorazili jsme k železniční stanici Praha – Holyně a počkali na vlak. Mezi tím jsme hráli „šlapku“, svačili, a povídali. Po příjezdu vlaku jsme dorazili na Smíchovské nádraží odkud jsme pokračovali tramvají číslo 20 a autobusem z Dejvické opět na Suchdol. Ze začátku vysvětluji, že z tohoto zkrácení výletu nemám radost, protože budu muset vymýšlet hry v DDM, ale po unavených pohledech jsem usoudil, že je to asi dobře. V hromadném prostředku se však sedí tedy z únavy se stala výtržnost, který vyvrcholila vynadáním řidiče autobusu. To mě rozzlobilo natolik, že po příchodu do DDM jsem nic ani nevymýšlel a zavřeli jsme se do výtvarky. Znuděným kamarádům jsem vysvětlil, že je to již přes čáru a začala další odpolední etapa – psaní turistického deníku. Někteří tuto klidnou aktivitu prospali, jiní poskládali vlaštovky, někteří malovali obrázek, další psali deníček. Čas rychle utíkal a tak co nevidět přišli rodiče a závěr dnešního dne.

Dneska máme poslední den turistiky. Postupně jsme se scházeli u DDM a vypadalo to, že bude pršet. Máme jednu velkou změnu. Nejdů sám, ale místo Janči jde s námi Evča. Evička s námi prošla docházku, aby věděla, kdo je kdo. Když jsme byli všichni, vyrazili jsme na výlet do přírody směr vyhlídka v Houslích. Když jsme šli kolem silnice, kluci se snažili opět přesvědčit řidiče, kteří kolem projížděli, aby jim zatroubili.

Párkrát byli úspěšní a měli z toho velkou radost. Pak jsme narazili na studánku Panny Marie, kde jsme se osvěžili. Bylo to potřeba, protože následoval náročný výstup do kopce. Nahoře jsme se odměnili pohledem dolů na pískovcové skály. Po cestě, ještě před studánkou, jsme našli na autobusové zastávce namalovaný kamínek z akce #malujemekamínky. Tento kamínek jsme vynesli až nahoru na vyhlídku, kde jsme ho nechali. Byl na něm namalovaný pejsek. I když někteří v tom viděli i klobouk a další zajímavé objekty.

Dolů jsme šli stejnou cestou kolem studánky. Udělali jsme si pauzu na svačinu. Mára měl "sušenky" ze cvrččí mouky a zájemcům dál ochutnat. Nebylo to moc dobré, a tak, mm jsme to nechali napospas místním živočichům.

Než jsme vyrazili dál, zahráli jsme si hru na majáky. Vyslovily se všechna pravidla až na jedno: všichni chodí pomalu! Bylo mokro a malé štouchnutí vedlo k malému pádu Terezky. Vzala to však statečně a škrábanec jí vůbec neodradil od pokračování dále.

Dále jsme šli přes Lysolaje okolo šáreckého údolí krásnou lesní cestou až do Nebušic. V přírodě jsme hledali různé barvy a zajímavé objekty než jen zelenou, hnědou a šedivou. U toho jsme našli krásné babky, kterých nakonec bylo tolik, že se ani kluci nemuseli hádat, kdo je vezme domů tátovi na polévku.

V Nebušicích jsme se zastavili v místním Albertu a nakoupili Angelice slíbenou ruskou zmrzlinu. Po posilnění jsme pokračovali dál lesem, ale již zpevněnou cestou přes Dívčí skok, okolo koupaliště Divoká Šárka až ke Džbánu.

Vzhledem k tomu, že jsme nestíhali dojít na Džbán, abychom se mohli vykoupat, dali jsme si oběd v "mekáči" jako útěchu. Bylo to skvělý! Všichni si to užili. Nakonec Mára donesl ještě zmrzlinu a po sněžení jsme hned vyrazili směr tramvaj a DDM. Už jsme totiž opět nabírali mírné zpoždění. Po doběhnutí k místu určení jsme dostali drobné odměny za to, že jsme všichni a ve zdraví tábor přežili. Odesli jsme si nejen keramický turisták z naší keramické dílny, ale i mapy ze svazu Českých turistů, abychom mohli zkoumat, kde jsme se toulali. Pak už jen rozloučení a rozjezd do svých domovů. Myslím, že celý víkend budu ležet a neudělám ani krok ☐.

Červenkové deskohráni

29.7.2021 16:00 - 20:00

Klub DDM, Stehlikova 928

Více o akci na webu

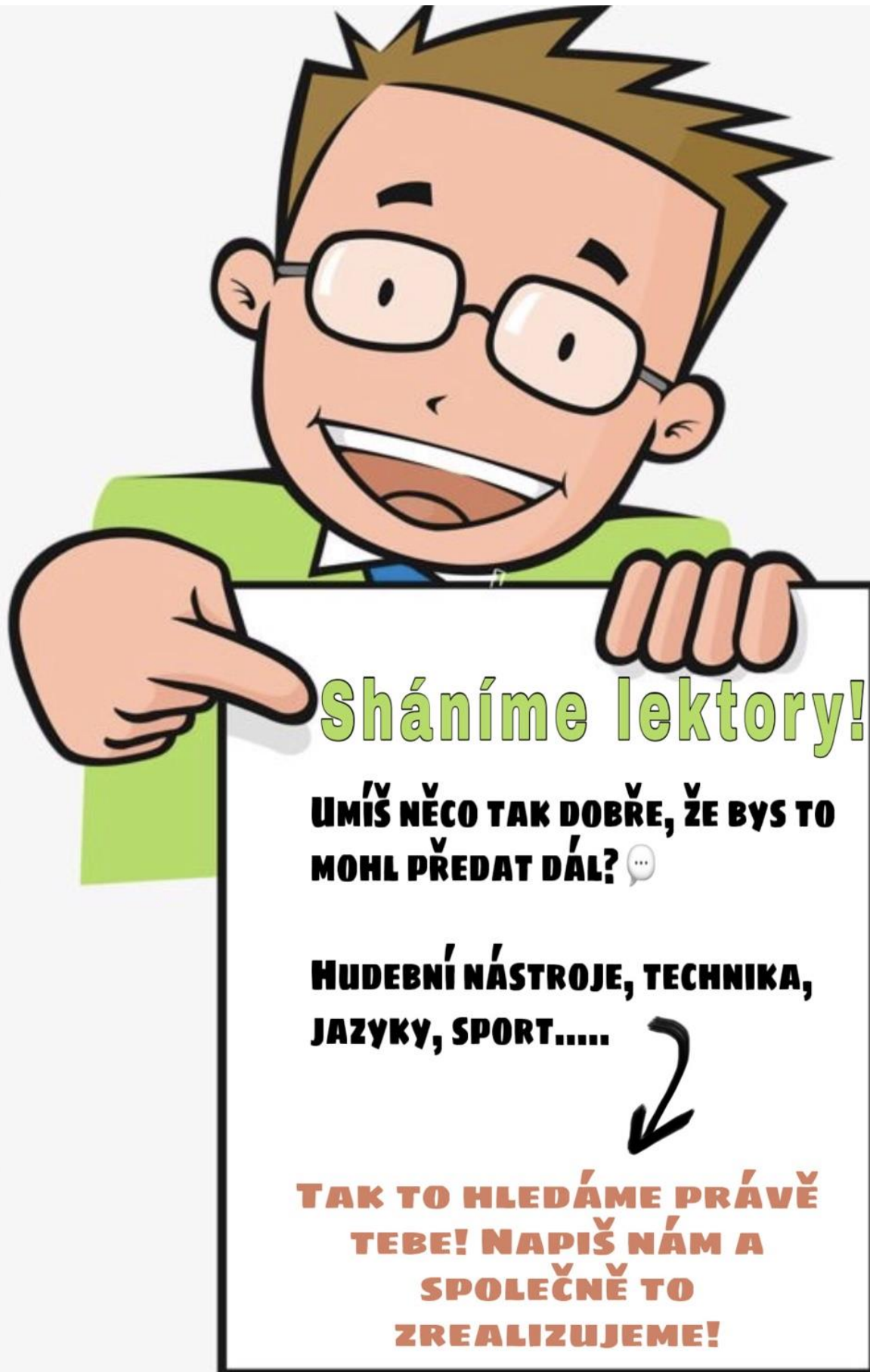
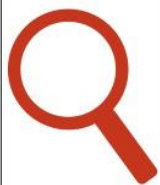

www.ddmsuchdol.cz

Rohová 540/4, Praha 6 - Suchdol

info@ddmsuchdol.cz

Sháníme lektory!

UMÍŠ NĚCO TAK DOBRĚ, ŽE BYS TO MOHL PŘEDAT DÁL? ...

HUDEBNÍ NÁSTROJE, TECHNIKA, JAZYKY, SPORT.....

TAK TO HLEDÁME PŘÁVĚ TEBE! NAPIŠ NÁM A SPOLEČNĚ TO ZREALIZUJEME!

www.ddmsuchdol.cz

Rohová 540/4, Praha 6 - Suchdol

info@ddmsuchdol.cz

